

Validarea creanțelor în procedura de insolvabilitate vs hotărârea de încasare a creanțelor în instanța de drept comun

Irina SELEVESTRU,
președintele CNI
„Moldinsolv”

? *Una dintre caracteristicile unanim recunoscute ale activității de antreprenoriat constituie riscul care exprimă probabilitatea de pierderi financiare, constituind totodată un atribut esențial al economiei de piață liberă și funcțională, care justifică libera concurență.*

De menționat că una dintre cauzele eșecului antreprenorului este managementul ineficient al datoriilor debitoare care reprezintă active în urma utilizării cărora se așteaptă obținerea unor beneficii economice. În cazul în care aceste active sunt administrate ineficient, ele pot constitui un risc sporit de pierderi.

Obiectivul prezentului articol este **de a contribui la buna funcționare a întreprinderii** prin promovarea normelor legale care asigură drepturile acestora în eliminarea obstacolelor în cazul exercitării libertăților fundamentale, inclusiv în stabilirea modului de recuperare a activelor sale.

Orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanța judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime. Acest drept este consfințit în art. 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 5 din Codul de procedură civilă nr. 225/2003 (în continuare – CPC). Prin urmare, în situația în care un creditor pretinde un drept de la debitorul său, acesta poate să intenteze o acțiune în instanța de judecată pentru apărarea dreptului său.

Modul de apărare a drepturilor sale îl alege însuși creditorul: fie înaintează în instanța de drept comun o acțiune de urmărire a dreptului în mod individual, fie înaintează în instanța de insolvabilitate o acțiune de intentare a procesului de insolvabilitate în scopul satisfacerii drepturilor în mod colectiv.

Totodată, înaintarea unei acțiuni civile față de debitor în mod individual nu exclude dreptul creditorului de a participa în calitate de creditor în procedura de satisfacere colectivă a creanțelor, care este intentată în privința debitorului.

Potrivit art. 858 alin. (2) din Codul civil (în continuare – CC), obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Dacă debitorul, fără justificare, nu își execută obligația, creditorul poate, în condițiile legii și, după caz, ale contractului, la alegerea sa, să ceară executarea silită a obligației (art. 901 alin. (1) din CC), inclusiv executarea silită a obligației, alta decât cea de plăti o sumă de bani (art. 912 alin. (1) din CC), care se realizează prin depunerea unei cereri de chemare în judecată privind încasarea datoriei.

Dacă debitorul nu își execută obligația în termenul ce depășește 60 de zile de la scadență, creditorul îl poate prezuma ca fiind insolubil și respectiv poate depune o cerere de intentare a procedurii de insolvabilitate (articolele 2, 10, 18 din Legea insolvenței nr. 149/2012 (în continuare – Legea nr. 149/2012)).

La această etapă, vom prezenta câteva deosebiri dintre cererea de chemare în judecată privind încasarea unei datorii de la debitor și cererea de intentare a procedurii de insolvență față de debitor:

- scopul **cererii de chemare în judecată** este exprimarea în formă juridică a pretenției material-juridice a titularului dreptului lezat, indiferent dacă dreptul **pretins este cert sau litigios**, dacă cerința este „pecuniară” sau „de altă natură”, dacă debitorul este solvabil sau în incapacitate de plată, dacă termenul de scadență este de până la sau peste 60 de zile etc. În jurisprudența cu privire la accesul la justiție, Curtea Europeană a reiterat că dreptul de acces la o instanță, adică dreptul de a introduce o acțiune în fața instanțelor în materie civilă constituie un element care este inerent dreptului prevăzut la art. 6 § 1 din Convenția Europeană. Orice persoană are dreptul ca orice pretenție referitoare la drepturile și obligațiile sale civile să fie adusă în fața unei instanțe sau tribunal¹;
- scopul **cererii introductive** a creditorului constituie verificarea solvabilității debitorului și capacitatea acestuia de a achita creanțele creditorilor ce depășesc scadența **cu 60 de zile**. În cazul în care se stabilește că neachitarea creanțelor survine ca urmare a constatării stării de insolvență, instanța va porni *procedura de insolvență* față de debitor în scopul asigurării stingerii colective a creanțelor debitorului din patrimoniul acestuia. Cu cât mai devreme va fi stabilită incapacitatea creditorului de a-și achita creanțele, cu atât **mai mare este „șansa” pentru creditor de a-și recupera creanțele**. Și invers, cu cât mai mult debitorul insolvent „activează” pe piață, cu atât mai multe datorii acesta acumulează, respectiv, **cu atât mai puține șanse au creditorii de a-și recupera creanțele**.

Conform art. 18 alin. (1) din Legea nr. 149/2012, creditorul poate depune cerere introductivă dacă are un interes legitim în intentarea procesului de insolvență și își poate argumenta creanțele și temeiurile **de intentare a procesului de insolvență**.

În cererea introductivă privind intentarea procesului de insolvență față de debitor creditorul trebuie să indice, pe lângă datele de identificare, valoarea creanțelor, mărimea dobânzilor, temeiul creanțelor și termenul executării lor etc.

La cererea introductivă creditorul trebuie să anexeze documente:

- a) ce atestă îndeplinirea obligațiilor debitorului față de creditor, mărimea datoriilor la aceste obligații, scadența obligațiilor etc. Printre altele, practica aplicării de către instanțele de judecată a Legii nr. 149/2012 atestă că, la depunerea cererii introductive, creditorul nu are obligația de a prezenta acte din care ar deriva că creanța pretinsă ar fi certă, lichidă și exigibilă, or, un atare act nu este prevăzut de lege ca condiție de îndeplinire a cererii introductive privind intentarea procesului de insolvență, iar instanța la etapa primirii cererii introductive urmează să verifice respectarea prevederilor art. 18–20 din Legea nr. 149/2012. Prin urmare, considerăm că este suficient să se anexeze factura fiscală, dispoziția de transfer, contractul din care rezultă clar termenul de executare a obligației, hotărârea judiciară sau orice alt act care atestă existența creanței și termenul de executare a acesteia. Printre altele, dacă creanța are ca temei factura fiscală sau orice act din care nu rezultă termenul de executare, până la depunerea cererii introductive, creditorul este obligat să informeze debitorul despre faptul că se află în întârziere de plată. În notificarea prealabilă adresată debitorului se indică termenul de executare. Această notificare, cu dovada remiterii debitorului, înregistrată la ASP, va servi drept document ce atestă termenul de executare a obligației. Astfel, pentru a depune cerere introductivă privind intentarea procedurii de insolvență, nu este necesar să se

¹ A se vedea *Nait-Liman v. Elveția* [MC], 15 martie 2018, paragrafele 112 și 113.

anexeze actele de verificare semnate de ambele părți și copia de pe hotărârea irevocabilă a instanței de judecată, ci sunt suficiente actele care atestă clar valoarea creanțelor, temeiul creanțelor și termenul executării lor;

- b) ce conțin creanțe „pecuniare”, după cum reiese din art. 2 al Legii nr. 149/2012, incapacitatea de plată constituie situația financiară a debitorului, caracterizată prin incapacitatea lui de a-și executa obligațiile **pecuniare** scadente, inclusiv obligațiile fiscale²;
- c) ce conțin creanțe care au depășit termenul de plată cu 60 de zile de la scadență³;
- d) ce conțin creanțe în sumă de peste 10 salarii medii pe economie⁴.

De menționat că ambele cereri au un scop comun: **apărarea drepturilor creditorului de a-și recupera creanța datorată de către debitor.**

În continuare, vom ilustra prin exemple câteva situații ce țin de recuperarea creanțelor.

SITUAȚIA 1. Creditorul a depus o cerere de chemare în judecată prin care a solicitat revendicarea mijloacelor financiare de la debitor, iar litigiul este încă pe rol, adică nu este finalizat. *În acest caz, poate oare creditorul să depună concomitent și o cerere introductivă privind intentarea procedurii de insolvență față de debitor și ce se întâmplă cu procesul pendinte inițiat?*

Conform Deciziei Curții Constituționale nr. 17/2025, în jurisprudența sa, Curtea a menționat că **orice creditor este îndreptățit să formuleze o cerere introductivă** dacă are un interes legitim în intentarea procesului de insolvență în privința debitorului său, își poate argumenta creanțele și temeiurile de intentare a procesului de insolvență (art. 18 alin. (1) din Legea nr. 149/2012), precum și anexează, inter alia, documentele ce adevăresc mărimea și scadența datoriilor debitorului față de creditor. Alți creditori, decât semnatarii cererii introductive, sunt în drept fie să se alăture cererii introductive (art. 28 alin. (6) din Legea nr. 149/2012), fie să depună o cerere de admitere a creanțelor în procesul de insolvență (art. 140 din Legea nr. 149/2012). Astfel, Legea nr. 149/2012 prevede că existența creanței trebuie demonstrată de către creditor (la formularea cererii introductive, cererii de alăturare și a cererii de admitere a creanței), iar **interesul legitim al creditorului constă în dreptul său de a se adresa în justiție pentru apărarea dreptului de proprietate și încasarea forțată a creanței** (*a se vedea, mutatis mutandis, Decizia Curții Constituționale nr. 162/2023, § 19*).

Prin urmare, legiuitorul nu îngreșește dreptul creditorului de a solicita intentarea unei proceduri de insolvență față de debitor dacă creanța pecuniară a debitorului are un termen de peste 60 de zile de la scadență și o valoare mai mare de 10 salarii medii pe economie.

Este de menționat, însă, că, potrivit art. 34 alin. (1) din Legea nr. 149/2012, instanța de insolvență hotărăște, în baza aprecierii temeiului de insolvență și a faptelor constatate în cadrul examinării cererii introductive, asupra intentării procedurii de insolvență sau asupra respingerii cererii introductive.

Totodată, conform art. 28 alin. (2) din Legea nr. 149/2012, în cadrul examinării cererii introductive, debitorul poate **răsturna prezumția incapacității de plată** prin prezentarea probelor care confirmă că el a executat obligațiile pecuniare sau că **există o acțiune civilă în legătură cu această obligație, intentată până la**

² Potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 122/2019, cuvântul „pecuniar” este sinonimul cuvântului „bănesc”, iar expresia „obligație pecuniară” este sinonimă cu expresia „obligație bănească”, fapt care rezultă din art. 2 al Legii nr. 149/2012 în care se definește obligația pecuniară ca obligație a debitorului de a plăti creditorului o anumită sumă de bani pe baza unui contract sau a unei obligații extracontractuale.

³ Conform art. 2 din Legea nr. 149/2012, incapacitatea de plată este prezumată în cazul în care debitorul înregistrează datorii ... și este în întârziere de plată mai mult de 60 de zile.

⁴ Această modificare în Legea nr. 149/2012 este operată prin Legea nr. 313/2024 (în vigoare din 16 februarie 2025).

depunerea cererii introductive, ori că obligația poate fi stinsă prin compensare cu o obligație într-un quantum egal sau mai mare. Sintagma **„există o acțiune civilă în legătură cu această obligație”** presupune că, pentru a constata insolvabilitatea, creanța creditorului trebuie să fie certă. Conform dicționarului juridic, creanță certă este creanța ce are o existență neîndoielnică, în sensul că asupra ei nu există niciun litigiu, adică desemnează ceva care este adevărat, sigur, evident, veritabil sau în afara oricărui dubiu. De menționat că în legislație găsim sintagma „creanță certă” în art. 892 din CC, conform căruia creditorul a cărui creanță este certă, lichidă și exigibilă poate, în numele debitorului său și independent de voința acestuia, exercita drepturile și acțiunile acestuia în cazul în care debitorul, în dauna creditorului, refuză sau omite să le exercite. De asemenea, în art. 975 din CC, potrivit căruia la cererea creditorului care invocă un interes justificat, compensarea poate fi pronunțată de către instanța de judecată, chiar dacă una dintre creanțe, deși este certă, încă nu este lichidă sau exigibilă. Alte prevederi care ar descrie pe larg noțiunea de creanță certă nu există. În schimb, la art. 1153 din CC găsim noțiunea de **incert**: Un drept este litigios în cazul în care este **incert**, contestat sau contestabil de debitor sau în cazul în care a fost intentată o acțiune ori se poate prezuma că acțiunea va fi necesară.

Apelând la experiența altor țări, observăm că art. 379 din CPC al României desemnează **creanța certă** ca o creanță a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emenate de la debitor sau recunoscute de acesta.

Însăși depunerea de către creditor a unei cereri de încasare a datoriei față de debitor nu poate fi considerată ca **„existența unei acțiuni civile în legătură cu această obligație” atât timp cât creditorul deține documente care atestă valoarea, temeiul și termenul de executare a creanței și nu poate servi drept impediment pentru creditor de a depune cerere introductivă față de debitor, iar pentru instanță motiv de a nu examina în fond temeiurile de insolvabilitate.**

În cazul în care instanța de insolvabilitate va admite spre examinare cererea introductivă și va pune debitorul sub observație (art. 21 alin. (5) din Legea nr. 149/2012), creditorul va putea solicita suspendarea procesului civil aflat pe rolul instanței de drept comun în temeiul art. 260 alin. (1) lit. d) din CPC⁵ și art. 79 alin. (4) din Legea nr. 149/2012⁶, până la validarea irevocabilă a creanțelor.

Dacă ulterior instanța de insolvabilitate va constata insolvabilitatea și va intenta procedura de insolvabilitate, iar creanțele creditorului vor fi validate în cadrul procedurii de insolvabilitate, creditorul va solicita încetarea procesului civil intentat (art. 265 lit. b) din CPC⁷ și art. 143 alin. (8) din Legea nr. 149/2012).

Dacă instanța de insolvabilitate va valida creanța creditorului parțial sau va respinge cererea introductivă, în partea nevalidată creditorul va putea relua procesul pendinte suspendat și continua cu examinarea cauzei (art. 264 din CPC și art. 79 alin. (4) din Legea nr. 149/2012).

⁵ Instanța judecătorească este obligată să suspende procesul în cazul situațiilor prevăzute de Legea insolvabilității.

⁶ Cauzele cu privire la bunurile din masa debitoare în care debitorul este pârât, iar reclamantul este creditor chirografar și care sunt pendinte la data intentării procedurii de insolvabilitate se suspendă până la reluarea de către creditorul chirografar sau până la încetarea procedurii de insolvabilitate. Creditorii chirografari sunt în drept să depună cerere de înaintare a creanțelor în instanța de insolvabilitate. Procedura suspendată poate fi reluată de creditorul chirografar în cazul nevalidării creanțelor în procedura de insolvabilitate.

⁷ Instanța judecătorească dispune încetarea procesului în cazul în care într-un litigiu între aceleași părți, cu privire la același obiect și pe aceleași temeiuri s-a emis o hotărâre judecătorească rămasă irevocabilă sau o încheiere de încetare a procesului în legătură cu renunțarea reclamantului la acțiune sau cu confirmarea tranzacției dintre părți.

SITUAȚIA 2. Creditorul a depus o cerere de chemare în judecată prin care a solicitat revendicarea mijloacelor financiare de la debitor, litigiul fiind încă pe rol, iar față de debitor a fost depusă o cerere introductivă privind intentarea procedurii de insolvență. *Poate oare creditorul să depună o cerere de alăturare la cererea introductivă și ce se întâmplă cu procesul pendinte inițiat?*

Potrivit art. 28 alin. (6) din Legea nr. 149/2012, în cel mult 30 de zile de la notificarea efectuată conform art. 26, creditorii prezintă o **referință** la cererea introductivă, prin care se opun intentării procesului de insolvență **ori se alătură cererii** introductive prin înaintarea creanțelor asupra patrimoniului debitorului.

De menționat că art. 29 alin. (2) din Legea nr. 149/2012 stabilește că termenul-limită de depunere de către creditorii în instanța de insolvență a **referinței** asupra cererii introductive și a **cererii de admitere a creanțelor** asupra patrimoniului debitorului va fi de maximum 30 de zile de la data notificării. Termenul de verificare și de consemnare a creanțelor în tabelul preliminar al creanțelor este de 15 zile lucrătoare.

Potrivit art. 140 alin. (1) din Legea nr. 149/2012, dacă are o creanță față de debitor născută anterior datei deschiderii procedurii, creditorul înaintează în scris creanța, **indiferent de tipul ei**, printr-o cerere de admitere a creanțelor adresată instanței de judecată care examinează cauza de insolvență a debitorului.

Conform art. 140 alin. (4) din Legea nr. 149/2012, creanțele incluse în tabelul preliminar în baza cererilor scrise ale creditorilor nu se cer confirmate repetat prin cerere de admitere la includerea lor în tabelul definitiv, iar potrivit alin. (5), creanțele neajunse la scadență se consideră scadente din momentul intentării procesului de insolvență. Creanțele sub condiție la data deschiderii procedurii vor fi îndreptățite să participe la distribuiri de sume în măsura permisă de prezenta lege.

Potrivit art. 356 din CPC, cererea de declarare a insolvenței se judecă în instanță conform normelor generale din prezentul cod, cu excepțiile și completările stabilite de legislația insolvenței.

În conformitate cu art. 62 alin. (3) din CPC, în cazul existenței temeiurilor prevăzute la alin. (1), orice persoană are dreptul să solicite intervenirea în proces în calitate de coreclamant sau copârât, iar alin. (1) stabilește că drept temei pentru coparticipare procesuală servește faptul că *obiectul litigiului îl constituie drepturile și obligațiile comune ale mai multor reclamânți sau pârâți*.

Din normele enunțate reiese că creditorul care a depus o cerere introductivă față de debitor, iar instanța de insolvență a emis o încheiere de admitere a cererii introductive și de instituire a perioadei de observație, poate înainta în instanța de insolvență cerere de alăturare la cererea introductivă sau cerere de admitere a creanțelor față de patrimoniul debitorului sau referință prin care se opune sau se alătură la cererea introductivă.

În cerere creditorul poate solicita admiterea creanțelor:

- 1) indiferent de tipul lor;
- 2) indiferent dacă sunt certe sau litigioase;
- 3) indiferent dacă sunt scadente sau nescadente.

De menționat că, potrivit art. 31 alin. (2) din Legea nr. 149/2012, renunțarea la cererea introductivă nu privează persoanele care s-au alăturat acestei cereri dreptul de a solicita examinarea pricinii în fond. Însă, la constatarea insolvenței, instanța va lua în considerare doar creanțele certe, pecuniare, întârziate cu peste 60 de zile de la scadență și cu o valoare mai mare de 10 salarii medii pe economie. La acest capitol Curtea Constituțională prin Decizia nr. 134/2018 a constatat că astfel, dacă instanța deviază de la prevederile rigide ale condiției stabilite de art. 20 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 149/2012, **ea trebuie să dispună de alte probe pertinente privind certitudinea și exigibilitatea creanței**. În alt caz, instanța de insolvență, conform art. 22 alin. (1) din Legea nr. 149/2012, va restitui fără examinare cererea introductivă întocmită cu încălcarea art. 20 din Legea nr. 149/2012.

De asemenea, prin Decizia nr. 17/2025 Curtea Constituțională a constatat următoarele: Curtea menționează că îi revine instanței obligația de a verifica condițiile de formulare a unei cereri de alăturare a unui creditor la cererea introductivă, pretențiile pe care se fundamentează creanța, precum și probele care confirmă existența obligațiilor pecuniare.

Concomitent, creditorul va depune o cerere de suspendare a procesului pendinte aflat pe rolul instanței de drept comun în temeiul art. 260 alin. (1) lit. d) din CPC și art. 79 alin. (4) din Legea nr. 149/2012.

Dacă ulterior instanța de insolabilitate va constata insolabilitatea și va intenta procedura de insolabilitate, iar creanțele creditorului vor fi validate în cadrul procedurii de insolabilitate, creditorul va solicita încetarea procesului civil intentat (art. 265 lit. b) din CPC și art. 143 alin. (8) din Legea nr. 149/2012). Dacă instanța de insolabilitate va valida creanța creditorului parțial sau va respinge cererea introductivă, în partea nevalidată creditorul va putea relua procesul pendinte suspendat și continua cu examinarea cauzei (art. 79 alin. (4) din Legea nr. 149/2012, art. 264 din CPC).

SITUAȚIA 3. Creditorul a depus o cerere de chemare în judecată prin care a solicitat revendicarea mijloacelor financiare de la debitor, litigiul este încă pe rol. Față de debitor s-a intentat procedura de insolabilitate, iar creditorul nu s-a alăturat la cererea introductivă. *Poate oare creditorul să-și înainteze creanțele în instanța de insolabilitate la etapa la care încă nu deține o hotărâre irevocabilă privind suma creanțelor pretinse sau trebuie să finalizeze procesul pendinte inițiat în instanța de drept comun pentru a obține o hotărâre judecătorească?*

Potrivit art. 140 alin. (1) din Legea nr. 149/2012, dacă are o creanță față de debitor născută anterior datei deschiderii procedurii, **creditorul înaintează în scris creanța**, indiferent de tipul ei, printr-o cerere de admitere a creanțelor adresată instanței de judecată care examinează cauza de insolabilitate a debitorului, iar alin. (3) al aceluiași articol prevede expres că cererea de admitere a creanței trebuie făcută **chiar dacă aceasta nu este stabilită printr-un titlu**.

Respectiv, dacă este intentată procedura de insolabilitate față de debitor, creditorul trebuie să-și înainteze creanțele în procedura de insolabilitate chiar dacă nu deține o hotărâre judecătorească. Concomitent, creditorul va depune o cerere în instanța de drept comun privind suspendarea procesului în temeiul art. 260 alin. (1) lit. d) din CPC și art. 79 alin. (4) din Legea nr. 149/2012 până la validarea irevocabilă a creanțelor. În cazul în care instanța de insolabilitate va valida creanțele înaintate ale creditorului, acesta va solicita încetarea procesului civil intentat (art. 265 lit. b) din CPC și art. 143 alin. (8) din Legea nr. 149/2012). Dacă instanța de insolabilitate va valida creanța creditorului parțial sau va respinge validarea creanțelor integral, în partea nevalidată creditorul va putea relua procesul pendinte suspendat și continua cu examinarea cauzei (art. 79 alin. (4) din Legea nr. 149/2012, art. 264 din CPC).

SITUAȚIA 4. Creditorul deține deja o hotărâre irevocabilă prin care s-a dispus încasarea de la debitor a mijloacelor financiare. Între timp, față de debitor este intentat procesul de insolabilitate. *În acest caz, creditorul trebuie să depună încă o dată în instanța de judecată, deja în instanța de insolabilitate, cerere de validare a creanțelor și ce taxe trebuie să plătească?*

Potrivit art. 142 alin. (1) din Legea nr. 149/2012, creanțele se supun procedurii de verificare, prevăzută de prezenta lege, de către administratorul provizoriu sau administratorul insolabilității, sau de lichidator, **cu excepția creanțelor constatate prin titluri executorii**. Totodată, în temeiul art. 140 alin. (3), creanțele neconfirmate prin cerere de admitere a creanței nu se includ în tabelul definitiv

al creanțelor și nu se satisfac conform procedurii stabilite de prezenta lege. Articolul 141 alin. (1) din Legea nr. 149/2012 stabilește că cererea de admitere a creanțelor are același regim juridic ca și cererea de chemare în judecată, cu excepțiile stabilite la art. 19.

Este de menționat că, potrivit art. 2 alin. (1) din Legea taxei de stat nr. 213/2023, taxa de timbru este o sumă de bani care se percepe, o singură dată, de la persoanele fizice și juridice pentru intentarea unui proces judiciar civil, de contencios administrativ, precum și pentru fiecare contestație împotriva deciziei agentului constator asupra cauzei contravenționale atât în primă instanță, cât și în căile de atac. În acest context, alin. (4) al aceluiași articol prevede că taxa de timbru constituie 200 de lei. Potrivit pct. 1.4 din anexa nr. 1 la legea menționată mai sus, pentru cererile introductive depuse de creditor sau debitor privind intentarea procesului de insolvabilitate taxa de stat constituie 1 000 de lei. Alte tipuri de cereri nu se taxează cu taxă de stat.

SITUAȚIA 5. Creditorul deține deja o hotărâre irevocabilă prin care s-a dispus încasarea de la debitor a mijloacelor financiare. Între timp, față de debitor s-a intentat un proces de insolvabilitate. *Ce se va întâmpla în cazul în care creditorul nu-și va înainta creanțele în procedura de insolvabilitate?*

Potrivit art. 145 din Legea nr. 149/2012, creditorul care nu și-a înaintat creanțele este decăzut din dreptul de a participa la distribuirile de sume în cadrul procedurii de restructurare și/sau al procedurii falimentului. Altfel spus, creditorul nu va avea dreptul de a pretinde și de a primi creanțele sale chiar dacă acestea sunt bazate pe titlurile executorii sau hotărârile judecătorești.

ABONAREA la revista **Contabilitate și audit**

se efectuează prin firma **Contabil-Service SRL**,
precum și prin reprezentanțele **ÎS Poșta Moldovei**

**Alegeți cel mai convenabil pachet pentru Dvs.:
PRINT, DIGITAL sau PLATINUM!**

